

ანჯოშ პავსიალიძე

**უცხოეთში თუ
დინამიკური?!**

ნაწილი VII

თბილისი

2013

ISBN 978-9941-0-0352-3

(ყველა ნაწილის)

ISBN 978-9941-0-5906-3

(მეშვიდე ნაწილის)

ავტორის აგან

„შეცდომა თუ დანაშაული?“-ს მეხუთე კრებულის რეცენზია, პროფესორმა რევაზ ბალანჩივაძემ ასე დაასრულა: „ბატონო ანზორ! დაე ეს წიგნი იქცეს თქვენი გულისტკივილის გამოხატვის ბოლო წიგნად“. მისდამი ჩემი უდიდესი პატივისცემის მიუხედავად, სამწუხაროდ წერტილი ვერ დავსვი, რადგან ჯერ-ჯერობით საქმე ისე არ მიდის, როგორც ვოცნებობდით. ამიტომ „გამოვაცხვე“ მეექვსე კრებულშიც. ახლა თქვენს ხელთაა მეშვიდე წიგნი. ვფიქრობ, ახალი პრეზიდენტის არჩევის შემდეგ, 2014 წლის დასაწყისში, მერვე კრებულსაც გამოვკრავ ხელს და მხოლოდ ამის შემდეგ შევუსრულებ თხოვნას პროფ. რ. ბალანჩივაძეს.

თქვენს ხელთ არსებული კრებულის საავტორო გვერდში, საჭიროდ ჩავთვალე გაგაცნოთ საკმაოდ ვრცელი ამონარიდი ჩემი წიგნიდან: „კვლავაც ვწეროთ და ჩვენვე ვიკითხოთ“ (2004 წელი). აი ისიც:

„როგორც ეკონომისტს და სახელმწიფო მოხელეს, ჩემი პოზიციები მიტინგებზე და მსგავს თავყრილობებზე არასოდეს გამომითქვამს. ასეთ ღონისძიებებზე პროფესიონალი სპეციალისტის გამოსვლებს არ ვამართლებდი, რადგან ის მასის თვალში იაფფასიანი ავტორიტეტის მოპოვების იოლ გზად მიმაჩნდა. ასეთ შემთხვევებში წარმატებას მხოლოდ მაშინ მოიპოვებ, თუ შენს

გამოსვლაში ჭარბობს პოპულიზმი, ანუ მუშაობ მასის რეაქციის ეფექტზე. ამის საწინააღმდეგოდ, პრობლემატურ საკითხებზე ჩემს პოზიციებს არცთუ ისე იშვიათად ვაფიქსირებდი მხოლოდ პრესაში, ან ოფიციალურ დოკუმენტებში, მით უმეტეს, რომ საკუთარი აზრის გამოთქმის ამ ფორმების გამოყენება ჩემი სამსახურეობრივი მდგომარეობის გამო პრობლემას არ წარმოადგენდა.

ხშირად ასეთ გამოსვლებს საკმაოდ მძაფრი რეაქცია მოჰყვებოდა ხოლმე. ზოგი მხარს მიჭერდა, ზოგი კი რას არ მნამებდა, „ნეოკომუნისტობიდან“ დაწყებული, „საბაზრო ეკონომიკის მტრობით“ დამთავრებული. აქედან გამოდინარე, რამდენჯერმე გავიფიქრე კიდევ, რა ძალა მადგას, რას გადავიკიდე ამდენი ხალხი-მეთქი. მიუხედავად ამისა, ჩემი პრინციპების წინააღმდეგ სვლას ან გაყურების პოლიტიკის თამაშს ვერ ვახერხებდი. მჯეროდა და მჯერა, რომ მაინც ისა სჯობს, როცა სათქმელს დროულად იტყვი. როცა ვთვლიდი, რომ მართალს ვამბობდი, იმაზე ნაკლებად ვფიქრობდი, ვის ეწყინებოდა და ვის მოეწონებოდა.“

შეშვით ხალხის ღაბოლებას, კძარა!

უკანასკნელ პერიოდში, საპარლამენტო არჩევნების მოახლოებასთან დაკავშირებით, ეგრეთ წოდებულმა პოლიტიკოსებმა და მათმა ვითომ პარტიებმა, ზომაზე მეტად გაააქტიურეს პიარქაცები, რითაც მოსახლეობას თვალეში ნაცარს აყრიან.

აღნიშნულის დასტურად, საკმარისია განვიხილოთ მხოლოდ ერთი პრობლემა, რომელსაც ყბადალებული „ფიქსირებული გადასახადი“ ჰქვია. ხმამაღლა ვაცხადებ, თქვენ ეს საკითხი არ იცით, რაღაც-რაღაცეებზე ყური მოგიკრავთ და მეწარმეებზე მზრუნველი პიროვნებების მანტიამოსხმულები ხავსს ეკიდებით, რაც თუთაშხიასი არ იყოს, „არაა თქვენი საქმე“.

ხმამაღლა ნათქვამია? მაშინ ორიოდ სიტყვით მოგახსენებთ, მაქვს თუ არა ერთ რიგით ეკონომისტს, თქვენი საქმიანობის ამ ნაწილზე, ასეთი შეფასების გამოთქმის უფლება და შემდეგ შემოგთავაზებთ კონკრეტულ წინადადებას, თუ როგორ უნდა გადაწყდეს ეს უკვე დიდი ხნის წინათ მომწიფებული პრობლემა.

20 წელზე მეტია, სხვა ეკონომიკური პრობლემების პარალელურად, ჩემი, როგორც ეკონომისტის საქმიანობა, სწორედ საგადასახადო სისტემის სრულყოფას და, კერძოდ, ფიქსირებულ გადასახადს დაუკავშირე. ამ თემაზე ჩემს მიერ გამოქვეყნებული რამდენიმე ათეული სტატიიდან, ერთ-ერთის სათაური ასე უდერს: „ფიქსირებული გადასახადები – ტოტალური საგადასახადო კორუფციის შემცირებისა და მეწარმეების გადარჩენის ერთადერთი

შანსი“ (გაზ. „საქართველოს რესპუბლიკა“, 2001 წლის 1 აგვისტო); როგორც საქართველოს მთავრობის მაშინდელმა მთავარმა სახელმწიფო მრჩეველმა, ხოლო უფრო ადრე ვაჭრობის სამინისტროს ეკონომიკური სამმართველოს უფროსმა, მრავალი წინააღმდეგობის მიუხედავად, 1992-1993 წლებში მთავრობას ამ პრობლემასთან დაკავშირებით მივადებინე ორი სპეციალური დადგენილება: ჩემი პოზიციების დასაცავად, არაერთი ხელჩართული ბრძოლა გადავიტანე როგორც საქართველოს პარლამენტის ეკონომიკური პროფილის კომიტეტების, ისე მთავრობის სხდომებზე; არც ღია ეთერში, სატელევიზიო დებატებზე, რადიო გადაცემებზე და ხელისუფლების მიერ დაქირავებულ ჟურნალისტებთან პოლემიკაზე მითქვამს უარი და ა. შ. და ა. შ.

გამომდინარე ზემოაღნიშნულიდან, ნებისმიერ დაინტერესებულ მხარეს, მათ შორის განსაკუთრებით ე. წ. პოლიტიკოსებს ვთავაზობ, მოაწყვეთ შეხვედრა სათანადო სპეციალისტებთან „მრავალი მაგიდის“ პრინციპით და იქ დასახეთ ამ პრობლემის გადაწყვეტის რეალური გზები.

შემოთავაზებული შეხვედრის მოწყობის ორგანიზატორთა სურვილის შემთხვევაში, მზად ვარ მონაწილეობა მივიღო მის მუშაობაში.

ანზორ ბაბუხაძია

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 04.01.2012

ზაგ მთავა ღვითათი...

„პოლიტიკოსები ძირითადად უპროფესიო ან ხელმოცარული ადამიანები ბრძანდებიან. რა თქმა უნდა, არის გამონაკლისებიც... პოლიტიკოსები, ქვეშეცნეულად საშუალო ან უფრო დაბალი გონებრივი შესაძლებლობების ადამიანები არიან (თუმცა ამაში საკუთარ თავსაც არ უტყდებიან!), სამაგიეროდ, მათ ხელშია ძალაუფლება, რითაც საკუთარი ნაკლის გადაფარვას, უფრო ხშირად კი ამ ნაკლის ღირსებად წარმოჩენას ცდილობენ – მოჩვენებითი სიღარბაისლით, აგრესიულობით, შეუფერებელი ლაყობით, ან სულაც „ბრძნული მღუმარებით“. გულანდილად უნდა ვაღიარო, აღარც მახსოვს მერამდენედ მომყავს ჩემს პუბლიკაციებში ჟურნალისტ თეიმურაზ ქორიძის ეს ციტატა, რადგან იგი ძალზე ლაკონურად და ზუსტად გამოხატავს ზოგიერთი ოპოზიციური პარტიისა და მათი ლიდერების, ანუ ვითომ პოლიტიკოსების „ანატომიას“, რომელთაც თავიანთი არსებობით, ქვეყნისათვის ზიანის მეტი არაფერი მოაქვთ. მათი საქმიანობით მიყენებული ზიანის დონე და ხარისხი გაცილებით მაღალია, როცა ისინი საპარლამენტო ოპოზიციონერთა მანტიაში არიან გახვეულები. ზოგადი, უმისამართო ბრალდება რომ არ გამომივიდეს, ვიტყვი, რომ პირველ რიგში მხედველობაში მყვანან: ქრისტიან-დემოკრატები, ეროვნულ-დემოკრატები და ახალი მემარჯვენეები, რომელთა პარლამენტში საქმიანობის „წარმატებულობა“ ნათლად ჩანს თუნდაც ერთი მაგალითით, რომელსაც ქვემოთ გაეცნობით.

2008 წლის 20 თებერვალს, ანუ წინა საპარლამენტო არჩევნებამდე ცოტა ხნით ადრე, გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკაში“

გამოვაქვეყნე სტატია: „პრეზიდენტებს – მხოლოდ თანაბარი პირობები“, რომელშიც თეთრზე შავით ვწერდი: „საპარლამენტო არჩევნები კარს მოგვადგა, მიგვაჩნია, რომ, სამწუხაროდ, არც ამჟამად ვართ მზად არჩევნების ნორმალურ დონეზე ჩასატარებლად. მომავალში, ანალოგიური სიტუაციებიდან თავის დაღწევის მიზნით, თავს უფლებას ვაძლევ და განსასჯელად გთავაზობთ ერთ წინადადებას, რომლის რეალიზაცია არავითარ პრობლემასთან არ არის დაკავშირებული. ძალიან მოკლედ ამ წინადადების არსი იმაში მდგომარეობს, რომ წინასაარჩევნო პერიოდში, ნებისმიერ სუბიექტს (ფიზიკურ პირს, პოლიტიკურ ორგანიზაციას) უნდა ჰქონდეს სააგიტაციო საშუალებებისა და სახელისუფლებო რესურსების გამოყენების თანაბარი პირობები. ეს იმას ნიშნავს, რომ არჩევნებში მონაწილე ნებისმიერ სუბიექტს მათი ფინანსური, მატერიალური და სხვა რესურსების მიუხედავად, აეკრძალებათ ამ მიზნით, თუნდაც ერთი ლარის დახარჯვა. მხოლოდ ცენტრალური საარჩევნო კომისიის უმკაცრესი კონტროლის პირობებში უნდა მოხდეს ნებისმიერი სახელისუფლებო რესურსებისა და ამ მიზნით სახელმწიფო ბიუჯეტიდან გამოყოფილი თანხების პროპორციული პრინციპით განაწილება და ხარჯვა“. დარწმუნებული გახლავართ, თითქმის ხუთი წლის წინათ გამოთქმულ ამ მოსაზრებაზე სათანადო რეაგირება რომ მოეხდინათ ჩვენს ე. წ. პოლიტიკოსებს, დღეს სულ სხვა სიტუაციასთან გვექნებოდა საქმე.

ე. წ. პოლიტიკოსებო და ვითომ ოპოზიციონერო პარლამენტარებო! ამ დღეებში ერთი ვაი-უშველებელი რომ ატეხეთ, არიქა, გვიშველეთ, ხელისუფლებამ ნაციონალების სარეკლამო ბანერებით აავსო ქვეყანა; საზოგადოებრივი ტრანსპორტი გადააქცია თავიანთ სარეკლამო საშუალებებად; ხელისუფლება მილიონებს ხარჯავს წინასაარჩევნო კამპანიაშიო და ა. შ., აქამდე სად იყავით! არ იცოდით ასე რომ მოხდებოდა? იცოდით! იცოდით! და ყოველივე ეს თქვენივე ხელშეწყობით, თქვენი მამა-მარჩენალი ხელისუფლების

უვადოდ შესანარჩუნებლად და, რაც მთავარია, ნაღდი ოპოზიციური სუბიექტების გამოჩენის შემთხვევაში, ჯერ უნახავი და ჯერ არ სმენილი საშუალებების გამოყენებისთვის ემზადებოდით. დღეს მკერდზე ხელების მოჩვენებით ბრაგუნს აჯობებდა პარლამენტს დროულად მიეღო შესაბამისი საკანონმდებლო აქტები ზემოთ აღნიშნული თვითნებობების აღსაკვეთად. ახლა უკვე გვიანაა! „ახლა სხვისი დროა!“ ზუსტად თქვენზეა ნათქვამი – „რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო!“

ანწორ ბაბუხალია

P. S. ვისაც ამ პრობლემასთან დაკავშირებით პოლემიკის სურვილი გაუჩნდება, ვურჩევთ დამატებით გაეცნოს ჩემს პუბლიკაციებს: „არჩვენები, ო, ეს არჩვენები“; „სამჯერ წავიტეხეთ ფეხი, სამჯერ ვერ ავირჩიეთ რიგიანი პარლამენტი“; „ამ პროგრამით ტაძრამდე ვერ მივალთ“; „პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები – პოლიტიკოსობას“; „ნაციონალებს ხმას არ მივცემ“; „კიდევ ერთი მოკრძალებული თხოვნა პატრიარქს“; „სანამ შევიგნებთ, რომ ჩვენი ბედი ჩვენსავ ხელთაა!“; „რომლებიც შესულია ჩემი პუბლიკაციების კრებულებში – „შეცდომა თუ დანაშაული?!“ მხოლოდ ამის შემდეგ, მზად ვარ, ნებისმიერი სატელევიზიო არხის პირდაპირი ეთერით, ერთი-ერთზე შევხვდე და პასუხი გავცე ნებისმიერ დაინტერესებულ მხარეს.

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 18.09.2012

იქები იქვე კარაბიონდა, თქიონიარ!

*მოქვეშისა და ნაციონალური მოძრაობის ლიდერებს,
საქართველოს პარლამენტის მერვე მოწვევის
„უმცირესობის“ წარმომადგენლებს*

პატივცემულო მკითხველო, ამ წერილის კონკრეტული ადრესატების ნერვების მოშლელი ხშირი გამოვრებით თავი რომ არ მოგაბეზროთ, თქვენი ნებართვით, ქვემოთ, მათ მხოლოდ ერთი სიტყვით – „ყოფილებად“ მოვიხსენიებ.

მართლაც რომ, ყოფილებო, თქვენი საქმიანობის შედეგებზე და „მიღწევებზე“, ქვემოთ მოგახსენებთ. ახლა კი, რამაც ამ ღია წერილის გამოქვეყნება გადამაწყვეტინა, გახლავთ თქვენი უღირსი გამოხტომები კოალიცია „ქართული ოცნების“ სამოქმედო გეგმებისა და მიმართულებების აბუჩად ასაგდებად. თქვენ რომ სხვას ასწავლით სამოქმედო პროგრამის შედგენას, თქვენი საქმიანობის შედეგების არ გრცხვენიათ? რომელი სერიოზული დაპირება შეუსრულეთ საქართველოს მოსახლეობას? ის მაინც თუ იცით, თქვენი არაადეკვატური ქცევებით, რა ფასისა და ღირებულების ტერიტორიები დაკარგეთ? რამდენი ადამიანის სიცოცხლე შეიწირეთ, ან ფიზიკურად გადარჩენის მიზნით, რამდენმა მიატოვა საკუთარი ოჯახი და საშობლო?

კიდევ უამრავი უხერხული შეკითხვა გვაქვს, მაგრამ ამაზე სხვა დროს.

თავიანთი საქმიანობის დაწყებამდე, ახალი ხელისუფლების სამოქმედო პროგრამას რომ აკრიტიკებთ, თქვენი მოღვაწეობის სტარტზე შედგენილი და გამოქვეყნებული ანალოგიური დოკუმენტი გამახსენდა, რომლის თაობაზე, საქართველოს მეწარმეთა კავ-

შირის სახელით, საკმაო მოცულობის მასალა გამოვაქვეყნე გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკაში“, რომლის სათაური ასე ჟღერდა „ამ პროგრამით „ტამრამდე“ ვერ მივალთ“.

თავს უფლებას მივცემ და კომენტარის გარეშე შეგახსენებთ მხოლოდ რამდენიმე ამონარიდს ამ სტატიიდან.

– „იგი (ანუ ეს პროგრამა) ძალზე შორსაა რაიმე კონკრეტული საპროგრამო მოთხოვნებისაგან. სამაგიეროდ, წარმოდგენილი დოკუმენტი ზომაზე მეტადაა დატვირთული ისეთი მომახერბრებელი ტერმინებით, როგორებიცაა: გარდაქმნა, გაუმჯობესება, გაჯანსაღება, სრულყოფა, გაღრმავება და სხვა“.

– „საგანეთო პუბლიკაცია საშუალებას არ იძლევა მთელი სიგრძე-სიგანით წარმოვანინოთ ამ დოკუმენტის „დადებითი“ მხარეები, ამიტომ მათზე საუბარს სიამოვნებით გავაგრძელებთ ნებისმიერი ფორმატის სადისკუსიო შეკრების დროს. მიგვაჩნია, რომ აღნიშნული დოკუმენტის ავტორებს, მეწარმეთა ინტერესების დამცველ ორგანიზაციებთან თანამშრომლობის ცივილიზებული ფორმები რომ აერჩიათ, საქმეც მოიგებდა და ეს დოკუმენტიც. ზემოთ აღნიშნულ შეხვედრაზე ჩვენს მიერ განსახილველი რომელიმე თემა მოულოდნელი რომ არ აღმოჩნდეს ჩვენი მომავალი ოპონენტებისათვის, მათ ვთხოვთ, ჩვენთან საპაექროდ მოემზადონ შემდეგ საკითხებზე: რატომ დარჩა საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის სათანადო რეაგირების გარეშე პარლამენტის შესაბამისი ქვეკომიტეტის მონსენებითი ბარათი თურქული კრედიტის თაობაზე? რატომ არ შესრულდა საქართველოს პრეზიდენტის 1999 წლის 20 დეკემბრის №9600 დავალების არც ერთი პუნქტი საგადასახადო სისტემის სრულყოფის ერთ-ერთ აქტუალურ საკითხთან დაკავშირებით? წარმოდგენილ დოკუმენტში რატომ ერთი სიტყვაც არ არის ნათქვამი ჩვენს მიერ დამუშავებულ და პარლამენტში განსახილველად წარმოდგენილ მცირე მეწარმეობის განვითარების კონცეფციაზე?“

ამ თემასთან დაკავშირებულ ამ და სხვა პრობლემებზე თქვენ, ანუ „ყოფილებს“ თავის დროზე რომ მიგექციათ ყურადღება, „დავოსის მსოფლიო ეკონომიკური ფორუმის“ 2012 წლის მონაცემე-

ბით, საქართველო მსოფლიოს 144 ქვეყანას შორის 131-ე „საამა-ყო“ ადგილზე არ აღმოჩნდებოდა კერძო საკუთრების დაცვის რე-იტინგით; 141-ეზე – ანტიმონოპოლიური პოლიტიკის ეფექტიანო-ბით; 128-ეზე – სოფლის მეურნეობაზე დახარჯული საბიუჯეტო თანხის მოცულობით; 131-ეზე – ადგილობრივი პროდუქციის წარ-მოების მოცულობით; 126-ეზე – ინტელექტუალური საკუთრების დაცვის პუნქტით; 101-ეზე – პირდაპირი უცხოური ინვესტიციე-ბის რაოდენობით; 95-ეზე – სასამართლო ხელისუფლების დამო-უკიდებლობით; 114-ეზე განათლების სისტემის ხარისხით; 124-ეზე – მეცნიერებისა და ინჟინრების რაოდენობით; 115-ეზე – სამეცნი-ერო-კვლევითი ინსტიტუტების ეფექტიანობით; 95-ეზე – საბანკო კრედიტების ხელმისაწვდომობით.

„ყოფილებო“, ყოველივე ამის შემყურეთ, კიდევ გაქვთ მიღწე-ული შედეგებით ტრაბახის ან თავის მოწონების და სხვებისთ-ვის ჭკუის დარიგების უფლება?

ბოლოს ერთი რჩევა „ყოფილებს“. ისხედით მაგ თქვენს სამარ-ცხვინო სავარძლებში და ხელს ნუ შეუშლით ქართული საქმეე-ბის საკეთებლად მისულ ახალ ხელისუფლებას.

ანზორ ბაბუსაღია

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 30.10.2012

ჩოდის მოქლება ბოდო თქვენს ყელყელაობასა და ბხახახეხს?!

ღია წერილი ქ. თბილისის მერს,
ბატონ ბიბი უზულაჰას

როგორც დედაქალაქის პრობლემებში მეტ-ნაკლებად ჩახედულ-მა, ჯერ კიდევ 2010 წლის 18 ივნისს, პირადად თქვენ და დედაქალაქის საკრებულოს თავმჯდომარეს ბატონ ზაალ სამადაშვილს, მოგმართეთ კონკრეტული წინადადებებით (არა პირად საკითხებზე), წერილით №12-83535, რომელიც ეხებოდა დედაქალაქში არსებულ რამდენიმე პრობლემას და მათი გადაჭრის გზებს, რომელთა რეალიზაცია დაკავშირებული არ იყო რაიმე მნიშვნელოვან ხარჯებთან. წინადადებები შეეხებოდა ისეთ პრობლემებს, როგორებიცაა: დედაქალაქში ე.წ. გარევაჭრობა, სანიღვრე კოლექტორები, ავტომანქანების პარკინგი, ფეხით მოსიარულეთა და ინვალიდებისა და საბავშვო ეტლების ვერგადაადგილება, ქართული ენის დაცვის ნორმების უგულვებელყოფა, ქალაქში ცხოვრების ელემენტარული წესების დაუცველობა, აუტანელი სანიტარული მდგომარეობა, თამბაქოს მოწევის შეზღუდვის ცივილური ნორმების დაცვა, საზოგადოებრივი ტუალეტების იგნორირება და სხვა.

სამწუხაროდ, არც ერთ პრობლემასთან დაკავშირებით, ჩემი მრავალი მცდელობის მიუხედავად, სრულყოფილი, საქმით დაინტერესებული პიროვნების პასუხი ვერ მივიღეთ. თავს უფლებას

ვადევე და კიდევ ერთხელ შეგახსენებთ სახელმწიფო დაწესებულებაში საქმის წარმოების ელემენტარულ წესს. როცა მოქალაქის წერილში ასახული პრობლემები კომპლექსურია და სხვადასხვა სამსახურს ეხება, მასზე პასუხიც კომპლექსური უნდა იყოს და ხელს უნდა აწერდეს არა რომელიმე ცალკეული სამსახურის უფროსის მოადგილე, არამედ, როგორც მინიმუმ ქალაქის მერის რომელიმე მოადგილე მაინც.

ამ მიმართებით, გამონაკლისი დაუშვა თბილისის საკრებულოს თავმჯდომარემ და 2010 წლის 26 ივლისს თავად მოგვწერა ერთობ საინტერესო პასუხი, რომელშიც ვკითხულობთ:

„საკრებულოში შექმნილი შესაბამისი კომისიები აუცილებლად გაეცნობიან თქვენს წერილში გამოთქმულ მოსაზრებებს და გაითვალისწინებენ თქვენს თვალსაზრისს ამა თუ იმ პრობლემაზე მუშაობისას. გარდა ამისა, ვაპირებთ საზოგადოებრივი საბჭოს გადახალისებას და გაფართოებას. საბჭოში მოვიწვევთ ჩვენი ქალაქის გულშემატკივარ, აქტიურ ადამიანებს, საზოგადოების თვალსაჩინო წარმომადგენლებს, ვისაც არც ცხოვრებისეული გამოცდილება აკლია და არც სურვილი, რომ ჩვენი ქალაქის პრობლემები დროულად მოგვარდეს. მოხარული ვიქნებით, თუკი მონაწილეობას მიიღებთ საბჭოს მუშაობაში და დაგვეხმარებით თბილისელთა ცხოვრების გაუმჯობესებაში. ამ საბჭოს მუშაობის განახლებისას პირადად დაგიკავშირდებით.

კიდევ ერთხელ გიხდით მადლობას, რომ მზად ხართ ჩვენთან თანამშრომლობისთვის. იმედია, ერთობლივად გადავჭრით თბილისელთა პრობლემებს, რადგან გასაკეთებელი ჯერ კიდევ ბევრია“.

პასუხის მიღებიდან 2,5 წლის გასვლის მიუხედავად, თბილისის საკრებულოს ხელმძღვანელობას, თავისი დანაპირების შესასრულებლად, რომ იტყვიან, თითო-თითზე არ დაუკარებია. ალბათ სწორედ ასეთ კაცზე იტყოდა ხოლმე ცხონებული ბაბუაჩემი – ჰა-

ერისტიკაო. სხვა კომენტარები, პატივცემულო მკითხველო თქვენთვის მოგვინდვია.

ზემოაღნიშნულ პრობლემებთან დაკავშირებით, გახეთ „საქართველოს რესპუბლიკაში“ (2011 წლის 23 მარტი) გამოქვეყნდა ჩემი ვრცელი საუბარი ჟურნალისტ, ბატონო ოთარ ხუციშვილთან, რომელმაც თავის ინტერვიუს „ყურცქვიტა ბიუროკრატები“ დაარქვა და დასძინა: „მკითხველი თავიდანვე რომ არ დამებოლმა და თბილისის მერიის თავკაცთათვის განწყობა ერთბაშად არ გამეფუჭებინა, წერილს „ალერსიანი“ სათაური – „ყურცქვიტა ბიუროკრატები“ მივეცი. რა თქმა უნდა შეიძლებოდა სხვა სახელის, ვთქვათ „გადემოკრატებული ბიუროკრატების“ ან „დემოკრატის უნიფორმაში გამოპრანჭული დემოკრატების“ დარქმევა, მაგრამ ვიცი „ყურცქვიტობა“ უფრო ეამებოდათ. ისინი ხომ მართლაც ერთთავად „დაცქვეტილები“ არიან, რომ დედაქალაქელთა გასაჭირიდან თუკი რაიმეს ყური მოკრეს ან ვინმემ რაიმე სივანალი მიაწოდათ, ურეაგირებოდ და უპასუხოდ არ დატოვონ“.

ბატონო გიგი, ერთ ამონარიდსაც შეგახსენებთ ამ ინტერვიუდან და თუ თქვენი მერობის პერიოდში მოასწრებთ სათანადო რეაგირებას, კარგი იქნება.

„მიუხედავად იმისა, რომ ქალაქის სანიტარულ დასუფთავებაზე უზარმაზარი ენერგია და რესურსები იხარჯება, თბილისი „სისუფთავის ქალაქის“ ნაცვლად, დღემდე მყარად ინარჩუნებს ბოლოდან სამარცხვინო პირველ ადგილს“. დედაქალაქში სანიტარული წესრიგის დამყარების ერთადერთ რეალურ გზად მესახება შესაბამისი სპეციალური პოლიციური სტრუქტურის ჩამოყალიბება. მისი სწორი და ეფექტური ფუნქციონირების პირობებში, სერიოზული საჯარიმო სანქციების შემოღებით, იგი საკუთარ თავსაც შეინახავს და დედაქალაქში საჭირო წესრიგსაც დაამყარებს“. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენს მიერ შემოთავაზებული პოლიცია გაცილებით უფრო საჭირო საქმეს მოემსახურება, ვიდრე თქვენი და თქვენი

მსგავსი ვაისახელმწიფო მოხელეების უსაფრთხოების დაცვისათვის, თქვენს მიერვე, ახლახანს შექმნილი გაუგებარი და გაუმართლებელი, შინაგან საქმეთა სამინისტროსთან შეუთანხმებელი რაღაც პოლიციური სტრუქტურა.

ბატონო გივი! დარწმუნებული ვახლავართ, ნაწყენი ბრძანდებით ამ დღეებში გავრცელებული სამწუხარო, მაგრამ რეალური ინფორმაციით იმის თაობაზე, რომ თბილისი, საქალაქო მეურნეობის მოწყობის მთავარი მაჩვენებლების მიხედვით, მსოფლიოს 221 დედაქალაქს შორის სავალალო და სამარცხვინო 213-ე ადგილზე აღმოჩნდა. თუ ამ მაჩვენებლის რეალობაში ეჭვი გეპარებათ, არ დაგზარდებით და თქვენთან ერთად გავიაროთ თქვენთვის მოსახერხებელ ნებისმიერ დროს, თბილისის რომელ უბანშიც გნებავთ და დარწმუნდებით, რომ ყოველივე ეს სამწუხარო რეალობაა. ასეთ პირობებში, ამაზრუნია დედაქალაქის მერიის ერთ-ერთი მაღალჩინოსნის უტიფარი განცხადება, რომ ზემოაღნიშნული მაჩვენებლების მიხედვით, თბილისი მსოფლიოს საუკეთესო ქალაქების პირველ სამეულში შედისო. ანალოგიური ბრაზა-ბრუნხი, ყველაზე მეტი სიმწვავეთ, გვარს არ დავასახელებ და ჩვენი „კოლმეურნეობის თავმჯდომარემ“ მაშინ იკადრა, როცა ბათუმი, შავი ზღვის აუზის ქვეყნებში, ყველაზე თბილ, ნაკლებ ნალექიან და ხანგრძლივი საკურორტო სეზონის ქალაქად გამოაცხადა.

მიგვაჩნია, რომ ზემოთ ჩამოთვლილი პრობლემები, სათანადო ძალისხმევისა და ქალაქის მეურნე ხელმძღვანელის პირობებში გამოსწორებადია. სამაგიეროდ, დედაქალაქის ხელმძღვანელობამ თქვენი მერობის პერიოდში, პირადად თქვენი დანაშაულებრივი უმოქმედობის გამო, გაცილებით რთულად გამოსასწორებელი დანაშაულები ჩაიდინეთ! კონკრეტულად, საქმე შეეხება ქართული ენისადმი თქვენს მტრულ დამოკიდებულებას. მძიმე ბრალდებაა? დიახ, გეთანხმებით. ამიტომ „საბრალდებო დასკვნას“ ქვემოთ გაახსენებთ.

თქვენ და თქვენმა ხელქვეითებმა წამოყენებული კონკრეტული ბრალდებების მიუხედავად, არავითარი რეაგირება არ მოახდინეთ ჩვენს სათანადო პუბლიკაციებზე.

თქვენი უმოქმედობის გამო დედაქალაქში უხეშად ირღვევა საქართველოს კანონი „რეკლამის შესახებ“. კერძოდ, იგნორირებულია მისი შემდეგი მოთხოვნები:

– „რეკლამა საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე ვრცელდება სახელმწიფო ენაზე“ (მუხლი 4, პ. 2);

– „უცხო ენაზე შესრულებული წარწერა ზომით (ყველა შემთხვევაში...) არ უნდა აღემატებოდეს სახელმწიფო ენაზე შესრულებულ ტრანსლიტერირებულ ფორმას“ (მუხლი 4, პ. 3);

– „ორენოვანი მანათობელი წარწერების გამოყენების შემთხვევაში აუცილებელია ობიექტზე გაკეთებული ყველა წარწერა „ქართულიც და უცხოურიც“ იყოს ერთნაირად განათებული და კითხვადი (მუხლი 4, პ. 4)“

კანონის მე-4 თავი (პუნქტი 17), რომელიც ეძღვნება სახელმწიფო კონტროლს რეკლამის სფეროში, ნათლადაა ჩაწერილი, რომ: „ადგილობრივი თვითმმართველობის (მმართველობის) ორგანო ახორციელებს... რეკლამის კანონმდებლობის შესრულების სახელმწიფო კონტროლს; იღებს გადაწყვეტილებას არასათანადო რეკლამის სრულად ან ნაწილობრივ შესრულებასა და კონტრეკლამის განხორციელებაზე; უფლება აქვს რეკლამის შესახებ საქართველოს კანონმდებლობის დამრღვევს, კანონით დადგენილი წესით დააკისროს ადმინისტრაციული სახდელი; უფლებამოსილია მიმართოს შესაბამის ორგანოებს სისხლის სამართლის საქმის აღძვრის თაობაზე; რეკლამის შესახებ საქართველოს კანონმდებლობის დარღვევასთან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილებების ეკონომიკური აგენტების მიერ შეუსრულებლობის შემთხვევაში მიმართოს სასამართლოს შესაბამისი მოთხოვნებით“.

განხილული კანონის მე-ნ მუხლით, რომელიც გარე რეკლამის რეგულირებას ეხება, მკაფიოდაა ჩაწერილი, რომ „ამ მოთხოვნების შესრულებაზე პასუხისმგებელნი არიან ადგილობრივი თვითმმართველობისა და მმართველობის ორგანოები“. არ მესმის, რა უნდა ჩაეწერა კანონპროექტის ავტორს კიდევ, რომ ზემოაღნიშნული კანონის ეს პუნქტები მკვდარშობილი არ ყოფილიყო?!

პრობლემისადმი კანონის ამგვარი დამოკიდებულების პირობებში, სერიოზული მცდელობის მიუხედავად, დედაქალაქის ადგილობრივი მმართველობის არც ერთი ორგანოს წლიურ ანგარიშში არ აღმოჩნდა არც ერთი ფაქტი, რომ ისინი სათანადოდ აკონტროლებენ და იცავენ ზემოაღნიშნული კანონის ძირითად მოთხოვნებს.

ვსარგებლობ შემთხვევით და ღია წერილის ფორმატის უპირატესობიდან გამომდინარე ვთხოვ ყველას, ვისაც ეხება ამ წერილში მოყვანილ ფაქტებზე რეაგირება, დაუყოვნებლივ იმოქმედოს კანონის სრული შესაბამისობით, რათა მომავალში მაინც დავიცვათ მოქალაქეთა ელემენტარული უფლებები, მივხედოთ ჩვენს დედაქალაქს და რაც მთავარია, „გადავარჩინოთ ჩვენი ენა ქართული“, რაც ქვეყნის გადარჩენის ყველაზე აუცილებელი წინაპირობაა.

ანზორ ბაბუსაღია

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 12.12.2012

ქართული ენა შუკლას ითხოვს!

ღია წერილი

საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარეს

ბატონ დავით უსუფაშვილს

საქართველოს იუსტიციის მინისტრს

ქალბატონ თეა წულუკიანს

პრობლემა, რომლის თაობაზეც ქვემოთ უნდა მოგახსენოთ, არა-ხალია და რამდენად უცნაურადაც არ უნდა მოგეჩვენოთ, ამ მიმართებით, დიდად სამწუხაროდ, მდგომარეობა დღითი დღე უარესდება და „ჩვენი, ენა ქართული“ კატასტროფის წინაშე აღმოჩნდა.

საგაზეთო წერილის ფორმატიდან გამომდინარე, ამჟამად ამ მიმართებით, დეტალებზე თქვენს ყურადღებას ვერ შევაჩერებთ და ამიტომ გაგაცნობთ მრავალთაგან მხოლოდ ჩვენი რამდენიმე სტატიის სათაურს და კონკრეტულ წინადადებას: „გადავარჩინოთ ქართული ენა“ („საერთო გაზეთი“, 08.04.09), „ვაითუ ჩვენი ენა ქართული ისტორიის კუთვნილება გახდეს“ („საქართველოს რესპუბლიკა“, 14.01.10), „დადასტურებული უტყუარი ფაქტები საბრალოდებო დასკვნისათვის“ („საერთო გაზეთი“, 11-17 იანვარი, 2012 წ.), „როდის მოელება ბოლო თქვენს ყელყელაობას და ბრაზაბრუნს?!“ („საქართველოს რესპუბლიკა“, 12.12.12). ჩამოთვლილი წერილების კონკრეტული ადრესატები იყვნენ საქართველოს პარლამენტის ყოფილი თავმჯდომარე დავით ბაქრაძე, პარლამენტარები გოკა გაბაშვილი და ხათუნა ოჩიაური, თბილისის მერიის ხელმძღვანელობა და სხვა ჩინოვნიკები, რომელთაც, რომ იტყვიან, თითი-თითზე არ დააკარეს, ყურადღება არ მიაქციეს ამ წერი-

ლებით პირადად მათი მისამართით წაყენებულ კონკრეტულ ბრალდებებს და ჩაიღინეს დანაშაულებრივი უმოქმედობანი საქართველოს კანონების მოთხოვნების უგულვებელყოფის თვალსაზრისით.

მიგვაჩნია, რომ გამოთქმული პრეტენზიები სერიოზულია და, აქედან გამომდინარე, გთხოვთ, პირადად გამონახოთ დრო და გამოიყენოთ ისტორიული შანსი ქართული ენის გადარჩენის პრობლემების მოსაგვარებლად.

ბატონო დავით, ქალბატონო თეა,

შეგახსენებთ, რომ კომუნისტების დროს, ქართული ენის გადარჩენაზე ზრუნვა და ძალისხმევა შედიოდა უშუალოდ საქართველოს მაშინდელი მთავრობის თავმჯდომარეების უფლება-მოვალეობებში. სწორედ პრობლემებისადმი ასეთი დამოკიდებულების გამო, არამარტო გადარჩა, არამედ ყველა თავისი პარამეტრით აღორძინდა ქართული ენა. დამოუკიდებელ საქართველოში კი, ქართული ენა კატასტროფის წინაშე აღმოჩნდა.

თქვენი სურვილის შემთხვევაში, როგორც ერთი რიგითი მოქალაქე, სიამოვნებით მივიღებ მონაწილეობას თქვენს ღონეზე ამ პრობლემის განხილვასა და სათანადო მუშა ჯგუფებთან ერთად, შესაბამისი ღონისძიებების შემუშავებაში.

პატივისცემით
ანზორ ბაბუხაძე

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 11.01.2013

გთავაზობთ ზიუბნიკა „უიუგობნიადლების“ აღდგენას

დედაქალაქში, სხვა მრავალ საკითხთან ერთად, განსაკუთრებით სამარცხვინო მდგომარეობაა ქართული ენის ნორმებისა და სანიტარიული მდგომარეობის დაცვის თვალსაზრისით, რაც განაპირობა თბილისის მერიის შესაბამისი სამსახურების დანაშაულებრივმა და არაადეკვატურმა დამოკიდებულებამ თავიანთი საქმიანობისადმი. ამ შემთხვევაში, პატივცემული მკითხველის ყურადღებას კონკრეტულ ფაქტებზე აღარ შევაჩერებ, რადგან მათ შესახებ, არაერთხელ გავამახვილე მერიის ე. წ. ხელმძღვანელთა ყურადღება ჩემს პუბლიკაციებში, მაგრამ ვერავითარ შედეგს (თუნდაც ფორმალურ პასუხს, ტელეფონის ზარს და ა.შ.) რომ ვერ მივალწიე, ბოლო წერილით თბილისის „პატივცემულ“ მერს შევთავაზე: „გთხოვთ გამონახოთ 2-3 საათი თავისუფალი დრო და ფეხით, ერთად გავიაროთ თბილისის რამდენიმე ქუჩაში... სადაც თქვენს ყურადღებას მივაქცევ ქართული ენის აბუჩად ამდებ უკანონო სარეკლამო აბრებს და ქუჩების, სკვერების, სადარბაზოების, შიგა ეზოების გაუსაძლის სანიტარიულ მდგომარეობას.

რომ იტყვიან, მართლაც შეაყარე კედელს ცერცვი! იმის გამო, რომ მოსახლეობისა და მერიის „ხელმძღვანელობის“ ტრადიციული ურთიერთობის ფორმები აღარ ჭრის, გთავაზობთ ერთ ინიციატივას, რომელიც, დარწმუნებული განხლავართ, სასიკეთოდ წაადგება ზემოთ აღნიშნული უმწვავესი პრობლემის მოგვარებას. კერ-

ძოდ, იქნებ განიხილოთ გაზეთში სპეციალური რუბრიკის „ფოტობრალდების“ აღდგენის შესაძლებლობა, სადაც სისტემატურად განთავსდება სხვადასხვა ავტორთა მიერ მოწოდებული ფოტოები დედაქალაქში ამ მიმართულებით არსებულ მდგომარეობაზე. ამის შემდეგ კვარტალში ერთხელ, გაზეთის საკონკურსო ჟიური გამოავლენს გამარჯვებულ ფოტომასალას, რომელთა ავტორები დასაჩუქრდებიან სხვადასხვა ფორმით.

სასურველია „სრ“-ის მეშვეობით გაკეთდეს სპეციალური განცხადება, რომელიც უზრუნველყოფს ამ ინიციატივის ხორცშესხმას.

თუ რედაქცია საჭიროდ და გამართლებულად ჩათვლის, მზად ვარ, მონაწილეობა მივიღო ამ სასიკეთო ღონისძიებაში, ნებისმიერ ეტაპზე.

**პატივისცემით
ანზორ ბაბუხაღია**

P. S. თბილისის მერს, ჩემს მიერ გამოთქმული ზოგიერთი შეფასების მიმართ გარკვეული პროტესტი თუ გაუჩნდება, სიამოვნებით შევხვდები რედაქციაში, მრგვალი მაგიდის ფორმატით და დანარჩენს უფრო კონკრეტულად და დაწვრილებით პირადად მოვახსენებ.

ა. ბ.

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 13.04.2013

ეს ხეივანუკუა ძონსა ჳონსიონს ლყ ძონსა „ბყქონს“?

კარგა ხნის შესვენების შემდეგ, გადავწყვიტე კვლავ გავსა-
უბრებოდი ცნობილ ეკონომისტსა და პუბლიცისტს ანზორ ბა-
ბუხადას, რომელთანაც 30-წლიანი საქმიანი და მეგობრული
ურთიერთობა მაკავშირებს. იგი ბევრი სხვა მოღვაწისაგან
იმით გამოირჩევა, რომ თავად ხელისუფლებაში ყოფნის პერი-
ოდშიც კი ახერხებდა ყოფილიყო პრინციპული, მწვავე სიმარ-
თლე მიუკიბ-მოუკიბავად, რომ იტყვიან, „პირში ეთქვა“ თავი-
სი კოლეგებისათვის, ანუ ხელისუფლების უმაღლესი ეშელო-
ნის წარმომადგენლებისათვის. ახლაც მახსოვს, ქვეყნის მა-
შინდელ პრეზიდენტს, მთავრობის სხდომაზე კადრების შერ-
ჩევის საქმეში დაშვებული შეცდომების შესახებ რომ უსაყვე-
დურა და ნათქვამში ეჭვი რომ არავის შეპარვოდა, წინ კონკ-
რეტული ფაქტებიც დაუდო. სწორედ მისმა ასეთმა პირდაპირ-
ობამ და ობიექტურობამ გადამანყვეტინა ბატონ ანზორისთ-
ვის ქვეყნის ცხოვრების აქტუალობიდან გამომდინარე რამდე-
ნიმე შეკითხვით მიმემართა.

— ბატონო ანზორ, რა დასამალია, ახალი ხელისუფლება, რო-
მელიც ხმაურიანი და ამბიციური დაპირებებით მოვიდა ქვეყნის სა-
თავეში, თანდათან სულ უფრო მეტ კრიტიკას იმსახურებს. სამ-
წუხაროდ, საზოგადოების საკმაოდ დიდ ნაწილში, კვლავ გაჩნდა
ნიჰილისტური დამოკიდებულება იმასთან დაკავშირებით, რომ
დღევანდელი ხელისუფლება არ ან ვერ ასრულებს ნაკისრ ვალ-
დებულებებს. ამათგან ყველაზე აქტუალურია დაპირებული სამარ-

თლიანობის აღდგენის გაწევა, ცხრაწლიანი მმართველობის პერიოდში ჩადენილი დანაშაულობებისთვის სააკაშვილის ხელისუფლების ლიდერების დაუსჯელობა. ამის გამო საზოგადოების არც თუ მცირე ნაწილი უკმაყოფილებას ვეღარც კი მალავს: რას ელოლია ვებთან ამ ნაძირალებს, 5-ნ თავგასული „ფიგურისთვის“ მაშინვე ამოერთყათ პანჩური, შეეყარათ სადაც ჯერ არს და დანარჩენებიც ისწავლიდნენ ჭკუასო. დავიწყით ამ თემით და დანარჩენს „საქმე გვიჩვენებს“

– გეტყვით პირდაპირ, კადრების შერჩევაში, უცოდველი, სხვებთან ერთად, არც ეს ახალი ხელისუფლება აღმოჩნდა. დეტალებზე საუბრის დრო და ადგილი, ალბათ, არ გვექნება, რადგან ისეთი ფართომასშტაბიანი შეკითხვა დასვით, რომ არც ვიცი რითი დავიწყო. ერთ რამეს მოჭრით გეტყვით, ჩვენი დღევანდელი „თევზის თავი“ ჯანმრთელია და რუსულ ნათქვამს თუ გამოვიყენებთ, მისი აყროლება-აქოთების წინაპირობა არ არსებობს!“.

– თუ ასეა, მაშინ იქნებ აგვისხნათ, ხელისუფლება რატომ „ბუქსაობს“?

– საქმე ის გახლავთ, რომ ხელისუფლებაში მართო მისი პირველი პირები არ იგულისხმებიან. რეალურად ჩვენ საქმე გვაქვს უზარმაზარ სახელმწიფო აპარატთან, რომელიც ისეა დაავადებული, რომ მის განკურნებას სერიოზული სისტემური „მკურნალობა“ სჭირდება. არ გაგიკვირდეთ თუ ვიტყვი, რომ ამ მიმართულებით, ძველი, საბჭოური სახელმწიფო აპარატის გამოცდილებიდან ზოგი დადებითი მომენტის გათვალისწინება არ გვაწყენდა. მე პირადად, დანაშაულად მენიშნება სახელმწიფო დაწესებულებაში მოსახლეობის მიღების ინსტიტუტის გაუქმება, მათი შენიშვნებისა და წინადადებების იგნორირება, ხალხის მიერ არჩეული ადგილობრივი მმართველობის ორგანოებში გაუგონარი გაძლიერებული დაცვის აპარატისა და საშვების სისტემის შემოღება და ა. შ.

– დარწმუნებული ვარ, ასეთ დასკვნებს არ გააკეთებდით, ხელთ სერიოზული კონკრეტული მაგალითები რომ არ გქონდეთ.

– რა თქმა უნდა, ახალი ხელისუფლების ყოველდღიურ საქმიანობაში იმდენ კონკრეტულ ნაკლოვანებებს ვაწყდებით, რომ მათი ჩამოთვლა, ალბათ, შეუძლებელია. ჩემი შეხედულებით, კოალიციაში გამორჩეული პერსონებიც არიან, მაგალითად, პარლამენტის თავმჯდომარე დავით უსუფაშვილი და იუსტიციის მინისტრი თეა წულუკიანი. მაგრამ იმავე პარლამენტისა და იუსტიციის სამინისტროს აპარატის ცალკეული სამსახურები და მუშაკები, მოვალეობის შესრულებისას, ნებისთ თუ უნებლიეთ, ისეთ უხემ შეცდომებს უშვებენ, რომ მათზე დეტალურ საუბარს და საქვეყნოდ თავის მოჭრას, პირველ რიგში საკუთარ თავს არ ვკადრებ. ალბათ, კიდევ მომეცემა დასახელებულ ხელმძღვანელებთან პირისპირ შეხვედრის საშუალება და ამ დეტალებზე პირადად ჩავაყენებ საქმის კურსში, როგორც ბატონ დავითს, ისე ქალბატონ თეასაც.

– ბატონო ანზორ, ალბათ, შეამჩნევდით, ბოლო პერიოდში საზოგადოების ერთ ნაწილში აშკარად გამოიკვეთა არაკეთილგანწყობილი დამოკიდებულება „რესპუბლიკური პარტიისადმი“, რასაც ქვეყნის პოლიტიკურ ცხოვრებაში ერთგვარი დისონანსი შეაქვს. მით უმეტეს, რომ ამ პარტიის თავმჯდომარე თქვენგან მოწონებული საქართველოს პარლამენტის სპიკერია.

– ნებისმიერ პიროვნებას აქვს უფლება თავისი დამოკიდებულება ჰქონდეს ამა თუ იმ პარტიისა თუ ინსტიტუტისადმი, მაგრამ ერთი ხელის მოსმით, ყველასათვის ერთი და იგივე „რეცეპტის“ გამოწერა არავითარ შემთხვევაში არ მიმაჩნია გამართლებულად. ამასთან დაკავშირებით მახსენდება ერთი ეპიზოდი, როცა ერთ-ერთმა „გამორჩეულმა“ პიროვნებამ, ცნობილი ჟურნალის ფურცლებიდან საქვეყნოდ განაცხადა, რომ „საერთოდ ვერ იტანს ჩოხოსნებს“. მეორე დღესვე რა პასუხიც გავეცი იმ არაკაცს, თქვენი გაზეთის მეშვეობით, ეს ქვეყანამ გაიგო და, რა თქმა უნდა, ამაზე ახლა აღარ შევჩერდები.

– ჩვენს ამ მოკლე საუბარში, რომ იტყვიან, სტრიქონებს შორის გამოიკვეთა თქვენი სიმპათიები პარლამენტის დღევანდელი თავმჯდომარის მისამართით. მიუკერძოებლად თუ განვსჯით, პირა-

დად მისდამი იგივე დამოკიდებულება გააჩნია დღევანდელ სალად მოაზროვნე საზოგადოების დიდ ნაწილს და პირადად მეც, თუმცა მენჯენება, რომ იგი საკვანძო საკითხების გადაწყვეტისას ზომანე მეტად ფრთხილობს და ამით საერთო საქვეყნო საქმე როგორღაც ზარალდება.

– გეთანხმებით, გარედან მართლაც ასე ჩანს, მაგრამ რეალურად, ამ ეტაპზე მიმაჩნია, რომ ასეა საჭირო. მქონდა პატივი, ამ რამდენიმე დღის წინათ საზოგადოება „ერთსულოვნების“ წევრთა მცირე ჯგუფთან ერთად, თავის სამუშაო კაბინეტში, პირადად შევხვედროდი ბატონ დავით უსუფაშვილს. შეხვედრაზე (დახურული ფორმატით), რომელიც ოთხ საათს გაგრძელდა, საუბარი შეეხო ქვეყანაში მიმდინარე თითქმის ყველა მტკივნეულ პრობლემას. არც უფლება მაქვს და არც საშუალება, დეტალურად გაგაცნოთ ჩვენი საუბრის ყველა თემა, თუმცა, მოკლედ გეტყვით, რომ ასეთი გაწონასწორებული, სალად მოაზროვნე, საქმეში ღრმად ჩახედული პიროვნება იშვიათად შემხვედრია. აქედან გამომდინარე, მის მიმართ განსაკუთრებული ნდობა და პატივისცემა მაიძულებს და მაგაღიზიანებს დინჯად დაველოდო მიმდინარე პროცესებს, რადგან დაგვარწმუნა, რომ თანდათან ყველაფერი კარგად იქნება.

– ბატონო ანზორ, მართალია ნელა, ტანჯვით, მაგრამ მაინც გვიახლოვდება ოქტომბერი. რამდენიმე თვეში გვეყოლება ახალი პრეზიდენტი და ქვეყანა თავისუფლად ამოისუნთქავს. თქვენი აზრით, ამით ქვეყნის ცხოვრებაში რაიმე მნიშვნელოვნად შეიცვლება? კულუარებში და პრესაში პრეზიდენტობის რამდენიმე კანდიდატის გვარმა უკვე „გაიჟღერა“. არ გამოვრიცხავ, თქვენც გქონდეთ თქვენი დამოკიდებულება ამ პრობლემისადმი.

– გურულს ჰკითხეს – რავაა ქვეყნის საქმეო, არაა მაი ჩემი საქმეო, იყო პასუხი. არ ეშვება გურულს საქმით დაინტერესებული ეს კაცი და ახლა ისევ შეუტრიალა კითხვა – მაშინ მითხარი, რავაა შენი საქმეო. არაა მაი შენი საქმეო, მოკლედ მიუგო გურულმა. ამ შეკითხვაზე გურულის დამოკიდებულება არასერიოზულია, მაგრამ ზოგადად მაინც გეტყვით, რომ „გააჟღერებული“

კანდიდატურებიდან ერთ-ერთი მათგანი, ყველაზე ახალგაზრდა, არ მემეტება ფრთებშეჭრილი, ანუ ნახევრად უფლებააყრილი პრეზიდენტის სავარძლისთვის. აქედან გამომდინარე, ამ ეტაპზე, ამ თემას დიდი ხმაური და აჟიოტაჟი, ალბათ, არ სჭირდება.

– ბატონო ანზორ, ასეა თუ ისე, თქვენგან გარკვეულ საკითხებზე პასუხი მივიღე, მაგრამ გულახდილად გეტყვით, დაუკმაყოფილებლობის გრძნობა მრჩება იმასთან დაკავშირებით, რომ თქვენებურად, მკაფიოდ ან არ, ან ვერ ახსენით ხელისუფლების „ბუქსაობის“ მიზეზები. არადა საზოგადოებას ყველაზე მეტად სწორედ ეს საკითხი აინტერესებს.

– კი ბატონო, რახან მაიძულებთ „მოვხსნა გუდას თავი“, დაკვირვებული მკითხველისთვის გასაგებად, მხოლოდ ორ მინიშნებას გავაკეთებ, რაც, ალბათ, საკმარისი იქნება იმისთვის, რომ ზოგიერთებმა გული მოიფხანონ და „შემაქონ“ ნებისმიერი ეპითეტებით. უფრო მეტიც, ვინმემ ამ საკითხთან დაკავშირებით, ჩემთან, ღია ეთერში, დებატების გამართვა რომ მოინდომოს, არ დავთანხმდები, რადგან მეტს მაინც არ ვიტყვი და არავის არ ვათქმევინებ, რომ დამამარცხა.

თუმცა სათქმელს მინიშნებით მაინც ერთგვარად დავაზუსტებ. საქმე ის გახლავთ, რომ დასავლეთი დაინტერესებულია დაიცვას თავისი პროექტი და „დემოკრატიის შუქურას“, როგორც, ოქტომბრამდე ცოცხალ-მკვდარს მაინც მიატანიოს თავი; ჩვენი „კეთილგანწყობილი“ უახლოესი მეზობლები აუცილებლად უნდა გრძნობდნენ ჩვენდამი დასავლეთის მხარდაჭერას, რათა შეასუსტონ, გააფერმკრთალონ თავიანთი საოცნებო ზრახვები საქართველოსათვის სასიცოცხლო მნიშვნელოვან საკითხთან დაკავშირებით, რასაც ერთი სიტყვით „ტერიტორია“ ჰქვია. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ჩვენს ქვეყანას, თავისი ისტორიის მანძილზე, ბევრი სიძნელე გადაუტანია და მრავალთა ჯინაზე, ოქტომბრამდეც მშვიდობიანად უნდა მივიდეთ.

ესაუბრა

ოთარ ხუციშვილი

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 19.04.2013

„ნებისმიერი პოლიტიკური პარტიის წარმომადგენლის წახედავით ბიუჯეტის რევიზიის წინააღმდეგ ვაშ“

გვესაუბრება ეკონომისტი და
პუბლიცისტი ბატონი ანზორ ბაბუნაძია

– ბატონო ანზორ, მართალია პოლიტიკოსი არ ბრძანდებით, მაგრამ თქვენი პუბლიკაციებით ხშირად ეხმებიან თქვენს მიმდინარე აქტუალურ პროცესებს, ერთ-ერთ თქვენს ადრინდელ პუბლიკაციაში ამბობდით, რომ პოლიტიკოსები, ქვეშევსეულად საშუალო ან უფრო დაბალი გონებრივი შესაძლებლობების ადამიანები არიან (თუნდაც ამაში საკუთარ თავსაც არ უტყდებიან!). სამაგიეროდ, მათ ხელშია ძალაუფლება, რითაც საკუთარი ნაკლის გადაფარვას, უფრო ხშირად კი ამ ნაკლის დირსებად წარმოჩენას ცდილობენ – მოჩვენებითი სიღარიბისლით, აგრესიულობით, შეუფერებელი ლაყობით, ან სულაც „ბრძნული მღუმარებით“...

– ღავიწყებ იმით, რომ თქვენგან მოხმობილი ამონარიდი მე არ მეკუთვნის, თუმცა მის პათოსს ახლაც სრულად ვიზიარებ. რაც შეეხება პოლიტიკურ პრობლემებს საუბარს, წინასწარ გეტყვით, რომ ვიქნები აბსოლუტურად მიუკერძოებელი და ობიექტური, რადგან კაცი მხოლოდ მაშინ არის მართალი, როდესაც ამბობს იმას, რასაც ფიქრობს.

– იქნებ დაგვიკონკრეტოთ პოლიტიკური პარტიებისადმი თქვენი უარყოფითი დამოკიდებულების მიზეზი და ისიც გვითხრათ, ყველა პოლიტიკურ პარტიას ეხება ეს, მათ უმეტესობას თუ მხოლოდ ზოგიერთს?

– რა თქმა უნდა, ეხება უმეტესობას, რომლებშიც ვერ შევიყვან იმ რამდენიმე პარტიას, რომელთაც ხელმძღვანელობენ გამოცდილი და ავტორიტეტიანი პიროვნებები და, რა თქმა უნდა, სახალხო კრებისა და ეროვნული ფორუმის ხელმძღვანელ ბირთვს.

2011 წლის 4 ივნისს თქვენსაკვე გაზეთში გამოვაქვეყნე ვრცელი ინტერვიუ სათაურით – „...ან აღვიგებთ მიწისაგან პირისა როგორც ერი!“, რომელშიც საუბარი იყო პარლამენტში მოსახვედრად პარტიულ სიებში გამსვლელი ადგილის მოპოვებისთვის ქრთამის გადახდის დამკვიდრებულ წესზე; ე. წ. გრანტიჭამია პოლიტიკურ პარტიებსა და არასამთავრობო ორგანიზაციებზე, რომლებიც ხშირად გამოყოფილ თანხებს იყენებენ ქვეყნის დასაცევად შემუშავებული პროგრამების განხორციელებისათვის და წურბელებივით სწოვენ სისხლს ქვეყნის გასაცოდავებულ ბიუჯეტს; „ახალგაზრდა ნაციონალების“, „ახალგაზრდა ქრისტიან – დემოკრატების“, „ახალგაზრდა ეროვნული დემოკრატების“ და სხვა „ინსტიტუტების“ საქმიანობაზე; კონსტიტუციასა და შესაბამის საკანონმდებლო აქტებში რადიკალური ცვლილებების შეტანის აუცილებლობაზე იმ ვარაუდით, რომ მომავალში საერთოდ უარი ვთქვათ ე.წ. პროპორციული არჩევნების მოქმედ სისტემაზე და ა.შ.

– ასეთი რადიკალური შეფასებებისა და წინადადებების მიუხედავად, ჩვენი გაზეთისათვის არავის არანაირი საპროტესტო წერილით, ან თუნდაც ტელეფონით არ მოუპართავს. თქვენ, ხომ არავის „აუკლიხართ“.

– სამწუხაროდ, ყველაფერმა სიჩუმისა და ინდიფერენტული დამოკიდებულების ვითარებაში ჩაიარა, რისი მიზეზის ახსნის დრო და მომენტი ახლა რომ გვექონდეს, კარგი იქნება.

– დავუბრუნდეთ ცხელ თემას. გასულ კვირაში, პოლიტიკურ პარტიათა გარკვეულმა ნაწილმა გააპროტესტა პარლამენტის განზრახვა, ცვლილებები შეიტანოს პოლიტიკურ პარტიათა დაფინანსების წესებში. მათი მტკიცებით, ასეთ შემთხვევაში, ფინანსური თვალსაზრისით, სასათბურე პირობები შეექმნება მხოლოდ რამდენიმე პარტიას, დანარჩენები კი, დაუფინანსებლობის გამო, ჩაიძირებიან. როგორია თქვენი პოზიცია?

– ყველაზე მოკლე და გასაგები პოზიცია ის გახლავთ, რომ პარლამენტმა იჩქარა, უფრო ზუსტად, წინასწარ ვერ გათვალა მოსალოდნელი შედეგები. ამის დასტური გახლავთ ის, რომ პარლამენტის თავმჯდომარემ პრაქტიკულად უკან დაიხია და ბრძანა, ამ საკითხზე მოგვიანებით ვიმსჯელებთო. მივესალმები, თუ საქართველოს პარლამენტი განსახილველად და გადაწყვეტილების მისაღებად დააყენებს საკითხს სახელმწიფო ბიუჯეტიდან ნებისმიერი პოლიტიკური პარტიის ნებისმიერი საქმიანობის დაფინანსების აკრძალვის თაობაზე, რასაც, დარწმუნებული ვარ, ქვეყნის მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი სიამოვნებით დაუჭერს მხარს.

– კი, მაგრამ ეს ხომ ავტომატურად გამოიწვევს ე.წ. პოლიტიკურ პარტიათა აბსოლუტური უმრავლესობის საქმიანობის შეწყვეტას?

– ვფიქრობ, რომ შემოთავაზებული წინადადების რეალიზაცია ნამდვილად სასიკეთოდ წაადგება თითოეულ ჩვენგანს და, საერთოდ, ქვეყანას. ამ თემის ირგვლივ აჟიოტაჟის ატეხვის შემთხვევაში, მზად ვარ, თანაბარ პირობებში, ნებისმიერი ფორმატით მივიღო მონაწილეობა ამ საკითხის განხილვაში. ღმერთმა ქნას, რომ გამოჩნდეს ქვეყნისთვის უფრო მისაღები და სასარგებლო გზა!

– და ერთი შეკითხვაც. როგორია თქვენი აზრი ბატონი ბიძინა ივანიშვილის ფენომენზე? საზოგადოებაში ხომ არ გაჩნდა მისდამი ნიჰილისტური დამოკიდებულება, ანუ შეპირებული ვალდებულებების შეუსრულებლობის მოლოდინი?

– ბატონ ბიძინა ივანიშვილს, უკვე მხოლოდ ორი ფაქტორით აქვს გარანტირებული ქვეყნის ისტორიაში შესვლა. მსოფლიოში თითზე ჩამოსათვლელია ისეთი პიროვნებები, რომლებმაც თავისი საკუთარი ქონება ასე უშურველად და უხმაუროდ მოახმარა თავის ქვეყანას. ეს ერთი. მისი მეორე და, ალბათ, არანაკლები მნიშვნელობის დამსახურება გახლავთ ის, რომ *მან საკუთარი სიცოცხლის რისკის ფასად ჩაატარა ურთულესი უსისხლო ოპერაცია და ქვეყანა იხსნა ბოლო სტადიის ავთვისებიანი სიმსივნისგან*. მიუხედავად ამისა, ბოლო დროს, აქა-იქ მართლაც შეიმჩნევა „ქართული ოცნებისადმი“ ნიჰილისტური დამოკიდებულება, მაგრამ ღრმად მწამს, რომ მისი ლიდერის მიერ საკადრო პოლიტიკის დახვეწისა და მოსახლეობასთან პირადი კონტაქტების გაუმჯობესების კვალობაზე, თითოეული ჩვენგანის თავდადების შემთხვევაში, ბატონი ბიძინა ივანიშვილი საქართველოს დააყენებს სწორ, თითოეული ჩვენგანისთვის სანატრელ გზაზე.

– ღმერთმა გისმინო!

ესაუბრა
მამუკა ვაშაპიძე

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 24.07.2013

ღია წერილი

ს ს კ ა ს ა ქ ა რ თ ე კ ლ ო ს ა ღ ა რ ი ს ? !

ანუ რა უნდა ეწოდოს ჩვენს
ქვეყანას მსოფლიოს ყველა ენაზე!

**საქართველოს პრემიერ-მინისტრს ბიძინა ივანიშვილს
საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარეს დავით უსუფაშვილს
საქართველოს იუსტიციის მინისტრს თეა წულუკიანს**

მთავარ სათქმელზე გადასვლამდე, თავს უფლებას ვაძლევ, უპრეტენზიო მოსაზრება გამოვთქვა ჩვენი ქვეყნის ისტორიული სახელწოდებების თაობაზე. თანაც, როგორც ერთი რიგითი ეკონომისტი, წინასწარ ვთხოვ პატიებას ყველას იმ შესაძლო უზუსტობებისთვის ამ მსჯელობისას რომ შეიძლება დავუშვა.

ისტორიული თვალსაზრისით, ქართული სახელმწიფოებრიობის ისტორია იწყება „კოლხეთის“ სამეფოს („ეგრისის სამეფოს“ ეპოქით (ძვ.წ. XVI-XV საუკუნეები). ამასთან, არსებობის სრული უფლება აქვს ვერსიას, რომ საქართველოს გაცილებით ადრეულ ეპოქაში „იბერია“ ერქვა (ძვ.წ. IV-III საუკუნეები) და თავისი ისტორიის ხანგრძლივობით განსაკუთრებული ადგილი უკავია მსოფლიოს უძველეს სახელმწიფოთა შორის. უფრო მეტიც, მეცნიერთა გარკვეული ნაწილის აზრით, მსოფლიოში ადამიანთა მოდემის გავრცელების მთავარი კერა კავკასიაა, საიდანაც გაიფანტნენ ისინი მთელს ევროპასა და ამერიკაშიც. ძველი წელთაღრიცხვის VI საუკუნიდან, ჩვენს ქვეყანას, „კოლხეთის“ სამეფოს ნაცვლად, „ეგ-

რისის სამეფო დაერქვა, რომლის ტერიტორიაზე, მის აღმოსავლეთ ნაწილში გაჩნდნენ დამოუკიდებელი „იბერიისა“ (დღევანდელი ქართლ-კახეთი) და „აღბანეთის“ (დღევანდელი აზერბაიჯანი) სამეფოები. მხოლოდ 15 საუკუნის შემდეგ, ანუ XI საუკუნეში გაერთიანდა „იბერიისა“ და „ვერისის“ სამეფოები ერთ ქვეყნად და მას „საქართველო“ ეწოდა. იგი თავის შემადგენლობაში, „ლაზეთ-ჭანეთისა“ და „ჭერეთის“ ჩათვლით, 25 ტერიტორიულ-ადმინისტრაციულ ერთეულს აერთიანებდა.

ჩვენი ქვეყნის – საქართველოს სახელწოდების თემასთან დაკავშირებით, ჩვენზე გაცილებით ადრე, უფრო კომპეტენტურად, სხვებსაც გამოუთქვამთ თავიანთი მოსაზრებები, რომ დღევანდელ საქართველოს დაერქვას მისი რომელიმე ისტორიული სახელი („იბერია“, „ვერისი“, „კოლხეთი“ და ა.შ.), რაც ყოველად გაუმართლებლად მიგვაჩნია. ამ პრობლემების დეტალურ განხილვას და საკუთარი პოზიციების დასაბუთებას, რა თქმა უნდა, მთლიანად ეს გაზეთიც არ ეყოფა და ამიტომ მასზე მსჯელობა, დროებით უნდა გადავდოთ.

ახლა კი მთავარი სათქმელი: ღმერთმა არ ქნას, მაგრამ თუ გარკვეულ სპეციალისტებს და, მათ შორის, დემოგრაფებს დაუუჯერებთ, XXII საუკუნეში აღარც ქართველები ვიქნებით ამ პლანეტაზე და აღარც საქართველო შემორჩება მსოფლიო რუკაზე. რა თქმა უნდა, ამ ვერსიის მე არ მჯერა, მაგრამ, რადგან ნებისმიერ ვერსიას აქვს არსებობის უფლება, განგაშის ზარები უნდა დავარისხოთ ყველამ და შევეჯიბროთ ერთმანეთს ქართული საქმეების კეთებაში.

უპირველესი, რაც სასწრაფოდ უნდა გადაწყდეს, არის ქართული ენის სახელმწიფო პალატის აღდგენა. ვინც ამ თემასთან დაკავშირებით წინააღმდეგობას გაბედავს და ბიუჯეტის პრობლემებსა და სათანადო ასიგნების უქონლობას მოიმიზეზებებს „მას ქართველმა ხალხმა საკადრისი უნდა მიუზღოს (საჭიროების შემთხვევაში კონკრეტულ წყაროს მე დაუხსნავენ).“

მეორე, შედარებით რთულ, მაგრამ აბსოლუტურად გადაწყვეტად საკითხად (პრობლემას შეგნებულად არ ვუწოდებ) მესახება

ის, რომ მსოფლიო რუკაზე, რა ენაზეც არ უნდა იყოს ის შედგენილი, საქართველოსთან მიმართებაში ღამეკვირდღეს ერთადერთი საკუთარი სახელი – საქართველო.

მოგეხსენებათ, რომ მსოფლიოს ქვეყნების დიდ უმრავლესობას, ყველა ენაზე ერთი, ანუ თავისი საკუთარი სახელწოდება აქვს. საქართველო კი, მსოფლიოს ეს უძველესი ქვეყანა, ამ თვალსაზრისითაც იშვიათი გამონაკლისია, რადგან ჩვენს ქვეყანას ყველამ თავისთვის მოსახერხებელი სახელი დაარქვა.

დადგა დრო, ქვეყნის პრემიერ-მინისტრის ხელმძღვანელობით შეიქმნას კომპეტენტური სახელმწიფო კომისია, რომელიც სათანადო საშუალებების ჩატარების კვალობაზე მიაღწევს, რომ ჩვენს ქვეყანას, მსოფლიო ხალხების ყველა ენაზე ეწოდოს „საქართველო“!

„საქართველოს“, „ქართულის“, „ქართველის“ გადარჩენის სხვა უამრავი პრობლემა არსებობს, რომელთა ირგვლივ, საბედნიეროდ ბევრ ქართველ მოღვაწეს აქვს გამოთქმული თავისი მოსაზრებები და კონკრეტული წინადადებები. გვჯერა, რომ დღევანდელი ხელისუფლების მოქმედი და მომავალში ამ მიზნით შესაქმნელი სტრუქტურები უყურადღებოდ არ დატოვებენ ამ საგანძურს და ყოველ ღონეს იხმარენ ზემოთ აღნიშნული სამი ფუნდამენტური ცნების გადასარჩენად.

**პატივისცემით,
ანზორ ბაბუხაძე**

P.S. საბჭოთა პერიოდში, საქართველოს მთავრობის თავმჯდომარე, როგორც წესი, იმავდროულად, ქართული ენის დაცვისა და ნორმების დადგენის სახელმწიფო კომისიის თავმჯდომარე იყო.

პუბლიკაციები, რომლებიც შესულია „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს პირველ ექვს წიგნში

სათქმელი დროულად უნდა ითქვას. – 1998 წ.

„პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები –
პოლიტიკურ საქმიანობას“ – 2001 წ.

უპასუხოდ დარჩენილი კითხვები. – 2001 წ.

პრეზიდენტს მისი გუნდის ბევრი წევრი დალატობს. – 2000 წ.

გვახსოვდეს ბავშვები. – 2000 წ.

პასუხი ორ შეკითხვაზე. – 2001 წ.

ახლა მაინც წაიკითხონ ჩემი
მათდამი გაგზავნილი წერილი. – 2001 წ.

ამბავი სხვადასხვა აქციისათვის
თავშემონახული ხალხისა. – 2002 წ.

მოკლეს თბილისი, ჩვენი თბილისი, მთლად
გააბახეს დელაქალაქი. – 2002 წ.

საბაზრო ეკონომიკა „ბაზარს“ როდი ნიშნავს! – 1992 წ.

გადაახდევინეთ მილიონი და აშენოს რამდენიც უნდა. – 2001 წ.

არჩევნები, ო, ეს არჩევნები! – 1999 წ.

„საერთაშორისო სავალუტო ფონდი –
სიკეთე თუ ბოროტება“ – 2005 წ.

რეგულირება თუ დერეგულირება. – 2005 წ.

მხოლოდ პროფესიონალიზმი გადაგვარჩენს – 2002 წ.

აღსრულდა ნოე ჟორდანიას წინასწარმეტყველება,
კომუნიზმის ლიკვიდაცია კომუნისტების მეთაურობით
განხორციელდა – 2003 წ.

პოლიტიკოსები ისევ ქურდობენ – 2003 წ.

„სამჯერ წავიტეხეთ ფეხი, სამჯერ ვერ ავირჩიეთ
რიგიანი პარლამენტი“ – 2003 წ.

პრობლემა ნომერი პირველი – 2003 წ.

პრივატიზაცია – შეცდომა თუ დანაშაული?! – 2004 წ.

კვლავაც ვწერთ და ჩვენვე ვიკითხოთ?! – 2004 წ.

თამამად ვეძებოთ ალტერნატიული ვარიანტები – 2004 წ.

ვერანაირი ახალი კანონი ვერ გვიშველის, თუ ეკონომიკის

განვითარების რადიკალური
პროგრამა არ შექმნავდა – 2004 წ.

საჭიროა მარტივფორმულიანი
კონკრეტული პროგრამა – 2004 წ.

გაუგებარი ბრძანება და გასაგები ქუჩის აქციები,
ასე ეკონომიკას ვერ ავაშენებთ – 2005 წ.

გაუგებარი ბრძანება და გასაგები ქუჩის აქციები, ასე
ეკონომიკას ვითომ ავაშენებთ? – 2005 წ.

შევხედოთ სიმართლეს თვალებში – 2005 წ.

ვუახლოვდებით ჩვენს ზღვას, რომელიც, სამწუხაროდ,
ჯერ ასე შორია?! – 2005 წ.

ხსნის ერთადერთი გზა საყოველთაო შრომა – 2005 წ.

საკონტროლო-სალარო აპარატების ყველა დონეზე
დანერგვის აბსურდულ მოთხოვნებს მის
დისკრედიტაციამდე მივყავართ – 2006 წ.

შეცდომები, რამაც ქვეყნის ეკონომიკა დაანგრია და
დღესაც ანგრევს – 2007 წ.

რას გვიქადის და დაქცევას, განადგურებას! – 2007 წ.

ცრუ ხელისუფალთა ცრუ საქმეები – 2008 წ.

პრეტენდენტებს - მხოლოდ თანაბარი პირობები – 2008 წ.

აურჩეველი რჩეული – 2008 წ.

ქვეყნის განადგურების გეგმას მთელი ერი წინ უნდა აღუდგეს!
იქნებ ერის სულიერ მამას მაინც მივუგდოთ ყური – 2009 წ.

საკუთრების გარეშე კაცს სამშობლო არა აქვს – 2009 წ.

საქართველოს ეკონომიკის გადარჩენის ქართული გეგმა – 2009 წ.

ღია წერილი საქართველოს პრეზიდენტს
ბატონ მიხეილ სააკაშვილს – ვინ და რატომ ცდილობს
ხალხის და ხელისუფლების დაპირისპირებას?! – 2004 წ.

საქართველოს ეკონომიკურ მეცნიერებათა აკადემიას – 2010 წ.

ღია წერილი ქართველ მწერლებს – საქართველოს
მწერალთა XX ყრილობაზე ვერნატჰვამი სათქმელი – 2000 წ.

ღია წერილი ბატონ თამაზ წივწივაძეს – 2001 წ.

ღია წერილი ქვეყნის საკანონმდებლო და
აღმასრულებელ ხელისუფლებას –
უპასუხოდ დატოვებული კითხვები – 2001 წ.

ღია წერილი ბატონ თამაზ კვაჭანტირაძეს – ვაითუ ჩვენი
ენა ქართული ისტორიის კუთვნილება გახდეს... – 2010 წ.

ღია წერილი ქალბატონ რუსუდან კერვალიშვილს –
თქვენგან ამას არ ველოდით – 2010 წ.

ღია წერილი ბატონ ბაჩო ახალაიას –
დალუპული გმირების სახელების უკვდავყოფაზე
ზრუნვა ყველას უპირველესი საქმეა! – 2010 წ.

ღია წერილი ბატონ ზურაბ ნოღაიდელს –
ზოგიერთი ამონარიდი თქვენი წარსული საქმიანობის
შეფასების საბრალდებულო დასკვნიდან – 2010 წ.

ღია წერილი ხელისუფლებას –
„ოღონდ ქართულად ვილაპარაკოთ“ – 2007 წ.

ღია წერილი „მწერალ“ ლაშა ბულაძეს –
ყველაფერს აქვს საზღვარი, თვით თვალსაზრისსაც კი! – 2010 წ.

ენა გადავრჩინოთ, ქართველებო! – 2010 წ.

რომელი ეპოქა უფრო რყენის ჟურნალისტებს? – 2010 წ.

შავგვრემანებს შავი ჩოხა მოგვიხდება!.. – 2011 წ.

ჩვენი დამაქცევარი საბჭოთა სისტემა... – 2011 წ.

ახალგაზრდობა – იმედი ხვალის... – 2011 წ.

ღია წერილი საქართველოს პარლამენტის
თავმჯდომარეს ბატონ დავით ბაქრაძეს –
ქართული ენის გადარჩენა ხელისუფლების
სერიოზული საფიქრალი უნდა იყოს! – 2011 წ.

კიდევ ერთი მოკრძალებული თხოვნა პატრიარქს! – 2011 წ.

„...ან აღვიგვებით მიწისაგან პირისა როგორც ერი!“ – 2011 წ.

ნაციონალებს ხმას არ მივცემ! – 2012 წ.

სანამ შევიგნებთ, რომ ჩვენიბედი ჩვენსავ ხელთაა! – 2012 წ.

დადასტურებული, უტყუარი ფაქტები
საბრალდებო დასკვნისთვის – 2012 წ.

„ქაჯები მოდიან“ და მრავლდებიან... – 2012 წ.

პუბლიკაციები, რომლებიც „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს კრებულებში არ არის შესული

პრივატიზაცია? ღიან, მაგრამ...

გაზეთი „რესპუბლიკა“, 30 ივნისი, 1991 წელი

საბაზრო ეკონომიკას მომავალი თაობა გადავყოფეთ

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 3 სექტემბერი, 1996 წელი

ღია წერილი საქართველოს პრეზიდენტს

ბატონ ელუარდ შევარდნაძეს

„სახალხო გაზეთი“, თებერვალი, 1999 წელი

ვიაზროვნოთ, მიუხედავად იმისა,

რომ ეს ხელისუფლებას არ მოსწონს.

„ქართველი ძლიერია უფსკრულის პირას მიყენებული“

„დილის გაზეთი“, 23 აგვისტო, 1999 წელი

გაყინული ექსპერიმენტი, ანუ მინისტრებმა

პრეზიდენტის დავალება მიიყურისძირეს

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 თებერვალი, 2000 წელი

ხელისუფლების დისკრედიტაციისათვის ზომ არ აკეთებენ

(გაყინული ექსპერიმენტი)

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 23 მარტი, 2000 წელი

ექსპერიმენტი, რომელიც შემოსავლების გაორმაგებას გვპირდებოდა,
სახელისუფლებო ქსელში „გაჭედეს“

გაზეთი „დრონი“, 18 ივლისი, 2000 წელი

დაე, ისმინოს ბრმამაც და ყრუმაც!

გაზეთი „სარკმელი საქართველოსი“, იანვარი, 2001 წელი

**ღია წერილი საქართველოს მწერალთა კავშირის
თავმჯდომარეს, ბატონ თამაზ წიგწივაძეს
გაზეთი „ლიტერატურული საქართველო“,
9-15 თებერვალი, 2001 წელი**

დაე, ისმინოს ბრძამაც და ყრუმაც!
გაზეთი „სარკმელი საქართველოსი“, ივნისი, 2001 წელი

**ფიქსირებული გადასახადები ტოტალური საგადასახადო
კორუფციის შემცირებისა და მეწარმეობის გადარჩენის
ერთადერთი შანსი**
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 1 აგვისტო, 2001 წელი

ჩვენთან პროფესიონალიზმის დეფიციტია
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 26 ივლისი, 2002 წელი

ზმამალლა სათქმელი
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 7 მარტი, 2003 წელი

ამ პროგრამით „ტაძრამდე“ ვერ მივალთ
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
23 ოქტომბერი. 2003 წელი

**ნუ იქნებით „სტაკების“ ტყვეობაში, ნუ გადაიხდით
ქრთამს თქვენი შვილების უსწავლელობაში**
ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა“, №2, 2004 წელი

ვინ რას მიიღებს პრივატიზაციიდან
ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა“, №3, 2004 წელი

რატომ ამჯობინებენ ღუმილს მეცნიერები
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
21 აგვისტო, 2004 წელი

**გადასახადების ამკრეფთ შემოქმედებითი
მიდგომა აღარ დასჭირდებათ**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 15 იანვარი, 2005 წელი

**„მაგიური“ ბრძანება ანუ „საით მიღიზარ,
საცოდაო საქართველოვ?!“**

ჟურნალი „ბიზნესი და კანონმდებლობა“, №5, მარტი, 2005 წელი

ფიქსირებული გადასახადი და სიღარიბის დაძლევა

გაზეთი „მცირე მეწარმე“, ივლისი, 2005 წელი

მეტი დაფიქრება გმართებთ, ბატონებო

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“,
27 სექტემბერი, 2005 წელი

ღროა თავი დაანებონ ხავსზე მობლაუჭებას

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 8 ნოემბერი, 2005 წელი

Сначала надо заживать рану, а потом уже думать о шраме
газета “Свободная Грузия”, 17 ноября, 2005 г.

„სოფლის შენებას რა უნდა“

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 29 ნოემბერი, 2005 წელი

საზოგადოებრივი ტელევიზია საკუთარ საზოგადოებას დასცინის

გაზეთი „ლიტერატურული საქართველო“, 10 მარტი, 2006 წელი

**„სახელი ხალხისა, სახრავი – სხვისა“ ანუ ვის
ინტერესებს იცავს საზოგადოებრივი მაუწყებლობა?**

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 მარტი, 2006 წელი

ბუმერანგი უკვე დაგვიბრუნდა, ქვეყანა სულს ღაფავს

გაზეთი „ქრონიკა“, 30 ოქტომბერი 5 ნოემბერი, 2006 წელი

ესენი თავის ჯიბის მაყურებელი ხალხია
გაზეთი „ქრონიკა“, 6-12 ნოემბერი, 2006 წელი

ქართულ სახელმწიფოს მიზანმიმართულად ანადგურებენ
„საერთო გაზეთი“, მაისი, 2007 წელი

საქართველოს პარლამენტი უკანონობის დაკანონებას აპირებს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 11 ნოემბერი, 2008 წელი

საქართველოში კანონის შეუსრულებლობის უზენაესობა მეფობს
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 26 ნოემბერი, 2008 წელი

ვის ხარჯზე მდიდრებიან ჩინოვნიკები?
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 23 დეკემბერი, 2008 წელი

იტყვის ნოღაიდელი სიმართლეს?
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 3 თებერვალი, 2009 წელი

ნუ დავასხამთ წყალს სხვის წისქვილზე
„საერთო გაზეთი“, 25 თებერვალი, 2009 წელი

პოლიტიკოსები იწყებენ ქურდობას, ქურდები – პოლიტიკოსობას
გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 11 მარტი, 2009 წელი

**რასაც ეს მთავრობა აკეთებს, ეს არის ქვეყნის
და ხალხის დაღატი**
„საერთო გაზეთი“, 11 მარტი, 2009 წელი

**თუ რუსეთთან ეკონომიკური კავშირი
გავწყვიტეთ წარმოუდგენელი კატასტროფა გველის**
„საერთო გაზეთი“, 14 აგვისტო, 2008 წელი

მაისაშვილისგან უარესსაც უნდა ელოდეთ!

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 17 აპრილი, 2009 წელი

მოაზროვნე საზოგადოება ამას უკვე აღარავის აპატიებს

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 12 იანვარი, 2010 წელი

შინაური მტერი – მტერზე უფრო მტერი!

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 19 იანვარი, 2010 წელი

დენტის სუნი მცემს

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 22 აპრილი, 2010 წელი

ბაქიბუქის დრო დამთავრდა, გადადით კონკრეტულ საქმეზე!

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 18 ნოემბერი, 2010 წელი

ყურცქვიტა ბიუროკრატები

გაზეთი „საქართველოს რესპუბლიკა“, 29 მარტი, 2011 წელი

საზჩეკო

ავტორისაგან -----	3
შეეშვით ხალხის დაბოლებას, კმარა! -----	5
რაც მოგივა ღავითაო... -----	7
ურემი უკვე გადაბრუნდა, ფრთხილად! -----	10
როდის მოელება ბოლო თქვენს ყელყელობასა და ბრახაბრუნს?! -----	13
ქართული ენა შველას ითხოვს! -----	19
გთავაზობთ რუბრიკა „ფოტობრალდების“ აღდგენას -----	21
ეს ხელისუფლება მართლა ფრთხილობს თუ მართლა „ბუქსაობს“? -----	23
„ნებისმიერი პოლიტიკური პარტიის საქმიანობის სახელმწიფო ბიუჯეტიდან დაფინანსების წინააღმდეგი ვარ“ -----	28
ღია წერილი „სხვა საქართველო სად არის?! ანუ რა უნდა ეწოდოს ჩვენს ქვეყანას მსოფლიოს ყველა ენაზე! -----	31
პუბლიკაციები, რომლებიც შესულია „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს პირველ ექვს წიგნში -----	34
პუბლიკაციები, რომლებიც „შეცდომა თუ დანაშაული?!“-ს კრებულებში არ არის შესული -----	39

ძვირახველის გვერდი

შენიშვნებისა და წინადადებაებისათვის

ანზორ ბაბუხაძის – 599 54 54 60; 2 22 43 39
E-mail: anzorbabu@mail.ru

ძვირახველოს კვერძი

შენიშვნებისა და წინადადებაებისათვის

ანზორ ბაბუხაძე – 599 54 54 60; 2 22 43 39

E-mail: anzorbabu@mail.ru

ძვირბავშვის ვკრძალი

შენიშვნებისა და წინადადებებისათვის

ანზორ ბაბუხანი – 599 54 54 60; 2 22 43 39

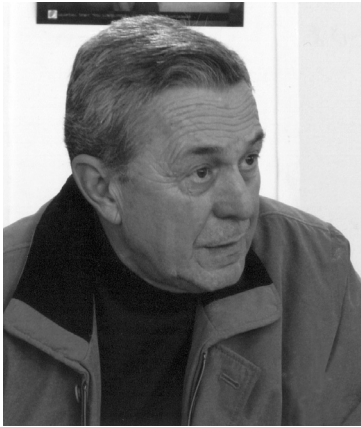
E-mail: anzorbabu@mail.ru

ანზორ ბაბუხადია
„შეცდომა თუ დანაშაული“
VII ნაწილი
(ქართულ ენაზე)

ANZOR BABUKHADIA
MISTAKE OR
PUNISHMENT?!
(PART VII)

ტექნიკური რედაქტორი:
კახაბერ მახარაშვილი

შპს „გამომცემლობა საფორტლო“
თბილისი, რობაქიძის №7
ტელ.: 599 95 31 90

ანზორ ბამბუკაძე

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკური ფაკულტეტის პარტიზანული დამთავრების შემდეგ (1966 წ.) განვლავს რიგობრივ ეკონომისტიდან სადარბაზო მთავრობის მთავარ სახელმწიფო მრჩეველად. ქალაქის განმავლლებაში მიწვეული იყო თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში ეკონომიკური პრაქტიკის ფაკულტეტზე სახელმწიფო

ნომიკური პრაქტიკის ფაკულტეტზე სახელმწიფო საგანმცოდნეო უნივერსიტეტის თანამშრომლობა. დამთავრებული აქვს სსრკ კავშირის მინისტრთა სამსახურთან არსებული სახალხო მრჩეველობის აკადემია. არის სადარბაზო დამსახურებული ეკონომისტი. გააჩნია „თანადგობა“-ს განმცემელი. მიზნების ინტერესების დაცვის კავშირის თანამშრომლობა. დაჯილდოებულია „ლიტერატურის თანამშრომლობა“. იყო გეგმაში მრჩეველი, ნიკო ნიკოლაძის სახელმწიფო პარტიზანული, ზურაბ ანჯაფარიძის სახელმწიფო საერთაშორისო თანამშრომლობის ფაკულტეტის წევრითა და დარბაზო მრჩეველი.

ავტორია წიგნების: „მსოფლიო თანადგობა გადაგვატარებს“ (1998 წ.), „შეცდომა თუ დანაშაული?“ (ნაწ. I. 2003 წ., ნაწ. II. 2005 წ., ნაწ. III. 2008 წ., ნაწ. IV. 2009 წ., ნაწ. V. 2011წ. ნაწ. VI. 2012), „კვლავაც ვწერთ და ჩვენც ვიკითხებთ?!“ (2004 წ.), „პრემიუმის ნომერი პირველი“ (2005 წ.) „ავტორიტეტი, საკვირვარეობა ჩვენ!“ (2006 წ.) „გზა ვართდისებრი“ (2007 წ.).